

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Hvad jeg vil?

Citation: Kierkegaard, Søren: "Hvad jeg vil?", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-hjv-txt-root.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

## Hvad jeg vil?

Marts 1855.

S. Kierkegaard.

**G**anske simpelt: jeg vil Redelighed. Jeg er ikke, som man velmenende – thi Forbittrelsens og Raseriets og Afmagtens og Vrøvlets Opfattelse af mig kan jeg ikke tage Hensyn til – har villet fremstille mig, jeg er ikke en christelig Strenghed lige over for en given christelig Mildhed.

Paa ingen Maade, jeg er hverken Mildhed eller Strenghed – jeg er: en menneskelig Redelighed.

Den Formildelse, som er den almindelige Christendom her i Landet, vil jeg have holdt ved Siden af det nye Testamente for at faae at see, hvorledes disse to forholde sig til hinanden.

Viser det sig saa, kan jeg eller nogen Anden vise, at den lader sig holde lige over for det nye Testaments Christendom: saa vil jeg med største Glæde gaae ind paa den.

Men Eet vil jeg ikke, for ingen, ingen Pris: jeg vil ikke ved Fortielser eller ved at gjøre Konster see at frembringe det Skin, at den almindelige Christendom i Landet og det nye Testaments Christendom ligne hinanden.

See, det er dette jeg ikke vil; og hvorfor ikke? Nu, fordi jeg vil Redelighed, eller vil Du jeg skal tale anderledes, vel, fordi jeg troer, at er det muligt, kan end den alleryderligste Formildelse af det nye Testaments Christendom holde Stik i Evighedens Dom: den kan umuligt holde Stik, naar man endog har anvendt Konster paa at skjule over Forskjellen mellem det nye Testaments Christendom og denne Formildelse. Jeg mener som saa: er En den Naadige, nu vel saa lad mig vove at forlange af ham, at han skal tilgive mig al min Gjæld: men var end hans Naade guddommelig Naade, dette er for meget forlangt, at jeg ikke engang vil være sand, betræffende hvor stor Gjælden er.

Og det er denne Usandhed, jeg mener den officielle Christendom forskylder: den gjør ikke hensynsløst den christelige Fordring kjendelig, maaskee fordi den er bange for, at man vilde komme til at gyse ved at see, paa hvilken Afstand vi leve, og uden at vort Liv i fjerneste Maade kan kaldes en Stræben i Retning af at opfylde Fordringen. Eller for blot at tage et Exempel af hvad der forresten jo overalt er tilstede i det nye Testaments Christendom, naar Christendommen fordrer til at frelse sit Liv evigt (og det er jo det, vi mene at opnaae som Christne): at hade sit eget Liv i denne Verden; er der nogen Eneste iblandt os, hvis Liv end i fjerneste Maade kunde kaldes end den svageste Stræben i denne Retning, medens der i Landet maaskee ere tusindvis »Christne«, som ikke engang ere vidende om denne Fordring. Altsaa, vi »Christne«, vi leve i ganske almindelig menneskelig Forstand elskende vort Liv. Hvis da Gud alligevel skal af »Naade« antage os for Christne: Eet maa dog fordres, at vi ved at være nøiagtigt vidende om Fordringen have en sand Forestilling om, hvor uendelig stor Naaden er, som vises os. Saa langt kan »Naaden« umuligt række, Eet maa den aldrig, den maa aldrig bruges til at fortie eller formindske Fordringen; i saa Fald endevender »Naaden« hele Christendommen. – Eller for at tage et Exempel af en anden Art. En Lærer i Christendom lønnes f. Ex. med flere Tusinder. Naar vi nu fortie den christelige Maalestok og gaae ud fra det almindelige Menneskelige, at det jo er ganske naturligt, at en Mand skal have Løn for sit Arbeide, Løn, saa han kan leve med Familie, og som Embedsmand i anseet Stilling anseelig Løn: saa er flere Tusinder om Aaret slet ikke meget. Saasnart derimod den christelige Fordring: Armod gjøres gjældende, saa er Familie Luxus, flere Tusinder en saare høj Gage. Jeg siger ikke dette for at fradrage, hvis jeg formaaede det, en saadan Embedsmand en eneste Skilling, tvertimod, hvis han ønskede det, og jeg formaaede det, skulde han gjerne faae dobbelt saa mange Tusinder: men jeg siger, at Fortielsen af den christelige Fordring forandrer Synspunktet for hele hans Gage. Til Redelighed mod Christendommen vil fordres, at man selv bringer det i Erindring, at christeligt er Fordringen Armod, og at dette ikke er noget capricieust Indfald af Christendommen, men er, fordi Christendommen meget godt forstaaer, at kun i Armod kan den betjenes sandt, og at jo flere Tusinder en Christendoms Lærer har i Gage, jo mindre kan han tjene Christendommen. Derimod er det ikke redeligt at fortie Fordringen eller at gjøre Konster for at give det Udseende af, at den Art Levevei og Carriere er ganske det nye Testaments Christendom. Nei, lad os tage Pengene; men for Gud i Himlens Skyld ikke det Næste, ikke ville skjule over den christelige Fordring, saa der, ved Fortielse eller ved Falsk, tilveiebringes et Slags Decorum, der er i aller-allerhøieste Grad demoraliserende og er at snigmyrde Christendommen.

Altsaa Redelighed vil jeg; men hidtil har det Bestaaende ikke af egen Drift villet gaae ind paa den Art Redelighed, og heller ikke villet lade sig paavirke af mig. Dog bliver jeg derfor hverken en Mildhed eller en Strenghed, nei jeg er og bliver: ganske simpelt en menneskelig Redelighed.

Lad mig vove det Yderste, for om muligt at blive forstaaet i, hvad det er jeg vil.

Jeg vil Redelighed. Er det da dette, Slægten eller Samtiden vil, vil den ærligt, redeligt, uforbeholdent, aabent, ligefrem gjøre Oprør mod Christendommen, sige til Gud »vi kan, vi vil ikke bøie os under denne

Magt« – men vel at mærke, det gøres ærligt, redeligt, uforbeholdent, aabent, ligefrem: nu vel, hvor besynderligt det kunde synes, jeg er med; thi Redelighed vil jeg. Og overalt, hvor der er Redelighed, kan jeg gaae med; et redeligt Oprør mod Christendommen kan kun gøres, naar man redeligt vedgaaer, hvad Christendom er, og hvorledes man selv forholder sig dertil.

Er det dette man vil: ærligt, aabent, oprigtigt som det sømmer sig, naar man taler med sin Gud, hvad derfor Enhver er, der agter sig selv, og ikke saa dybt foragter sig selv, at han vil være uoprigtig lige over for Gud – altsaa vil man ærligt, oprigtigt, uforbeholdent, ganske gøre Gud Tilstaaelse, betræffende hvorledes det egenligen hænger sammen med os Mennesker, at Slægten gennem Tidernes Løb har tilladt sig at formilde og formilde Christendommen, indtil vi tilsidst har faaet den til at være lige det Modsatte af hvad den er i det nye Testamente – og at vi nu dog gjerne ville, hvis det lod sig gjøre, at dette maatte være Christendom: vil man det, saa er jeg med.

Men Eet vil jeg ikke, nei, for ingen, ingen, ingen Pris vil jeg det, Eet vil jeg ikke: jeg vil ikke, om det saa blot var med den sidste Fjerdedel af det sidste Led paa min lille Finger deltage i hvad der hedder: officiel Christendom, der ved Fortielse eller Konster gives Skin af at være det nye Testaments Christendom, hvad jeg paa mine Knæ takker min Gud for at han forbarmende forhindrede mig at komme for langt ind i.

Vil saa den officielle Christendom i Landet af hvad her er sagt tage Anledning til at bruge Magt mod mig; jeg er rede; thi jeg vil Redelighed.

For denne Redelighed vil jeg vove. Derimod siger jeg ikke: at det er for Christendommen jeg vover. Antag det, antag, at jeg blev ganske bogstavelig et Offer: jeg blev dog ikke et Offer for Christendommen, men fordi jeg vilde Redelighed.

Men medens jeg ikke tør sige, at jeg vover for Christendommen, holder jeg mig dog fuldt og saligt forvisset om, at denne min Voven er Gud velbehagelig, har hans Samtykke. Ja, det veed jeg, det har hans Samtykke, at i en Verden af Christne, hvor Millioner og Millioner kalde sig Christne – at der et Menneske udtrykker: jeg tør ikke kalde mig en Christen; men Redelighed vil jeg, og til den Ende vil jeg vove.